

писмо, дадено нему отъ Русскій консулъ „Чий сж тѣзи нѣща“ го попиталъ, а Ботю отговорилъ: „Наистина съмъ отъ четата на капитанъ Набоковъ и Бояновъ, тѣзи нѣща освѣтъ еполетитѣ сж мои, а пакъ еполетитѣ сж на Набокова, а не на Боянова“ и тогава му расправилъ вече всичко, а именно, че отъ Одесса той билъ испратенъ въ Ц-градъ до капитана Боянова, гдѣто тоя послѣдния събиралъ чета и като се събрала четата отъ тамъ излѣзли съ параходъ въ с. Кюприя, че него сжщия денъ (на 24 Декемврий 1887 год.) сутринята като се сръщнали съ войската, той билъ авангардъ на четата съ 15—16 души черногорци и че четата като се ударила съ войската, той останалъ назадъ, захвърлилъ пушката си и дошълъ въ Созополъ.

На запитванието отъ Прокурора, сжщия свидѣтель отговори, че по распита на обвиняемия Ботя, той съставилъ протоколъ, който самъ той (свидѣтеля) написалъ. Ботю му разказалъ още какъ отпрѣди стоялъ въ Пловдивъ, гдѣто ималъ братя, че се разсърдилъ билъ заради любовницата си, ходилъ при брата си въ Пазарджикъ, отъ тамъ въ Влашко, послѣ въ Одесса, въ Ц-градъ и отъ тамъ съ параходъ излѣзли въ с. Кюприя, че четата имъ се състояла отъ Българи и Черногорци, отъ които 39 души били Българи; казалъ му и колко души черногорци били, но сега не помнялъ, че именно той командувалъ авангарда на четата, когато е станало сражението, който авангардъ се състоялъ отъ 15—16 души; че като наближили войската, той почналъ да вика отзадъ: Бояновъ! Набоковъ!, но тѣ като не му се обадили, захвърлилъ пушката си и се отправилъ за градъ Созополъ; че въ тази сжщата чета били Горановъ, Константинъ Попповъ и други; че Набоковъ билъ скритъ въ Ц-градъ въ единъ манастиръ, а Бояновъ образувалъ четата; че когато излѣзли съ другъ параходъ до Буюкъ-Дере забравили въ Ц-градъ оржжето си и за това Бояновъ съ други още отишълъ да го вземе, но този параходъ тогава отказалъ да го приеме и съ другъ параходъ дошли въ Кюприя. Тогава обвиняемия Ботю Ив. Воденчаровъ явилъ се билъ въ Созополъ съ два чифта панталони отъ които горнитѣ били скжсани; обувъ билъ съ Ц-радеки щифали, на главата си ималъ шапка, облѣченъ съ една кжса мушама отдолу, а отгорѣ съ мундиръ, който ималъ галони на яката. Този билъ сжщия Ботю Ив. Воденчаровъ, който му разказалъ всичко това и когато стражата хванала при влизанието му въ Созополъ на 24 Декемврий 1887 година“.